

Изправих се, огледах окол—никой.
 Лесът бе мълчелив и потопен
 Във блеска на утринното слънце.
 Ала щом се наведох—сжщий вик
 От към леса до мене долете—
 Примамно-сладък вик-звжнлив и бистър.
 Поисках да извикам: кой си ти?
 Ала не знам от що се побоях.
 Ослушана аз чувах само ясно
 Звжntenето на близкото поточе.
 И секаш че подгонена от некой
 Се върнах в манастиря тичешком.
 Тоз вик цел ден в ушите ми звжнте.
 И гледах неждде да се затуля,
 Там на саме да се унасям в мисли.

Старата монахиня.

Сторило ти се е това, сестрице.
 Понекога в дълбокото мълчане
 Така лесът внезапно прошушява,
 Като че ли говори, вика некой.
 И аз сжм се плашила не еднжж
 Когато бродила сжм край леса.

Младата монахиня.

Не зная сжн ли странен бе тоз вик,
 Но той сжбуди нещо в мен, което
 Не сжм усещала аз друг път.
 Мен ми се искаше да чуя пак
 Тоз вик призивно топжл кат милувка
 И страх ме бе от него: от тогава
 Престанах сутрин да бера цветя.

Старата монахиня.

И да се плашиш от тоз вик, нали?

Младата монахиня.

След некой ден сжс другите сестри
 И аз копах в малката градина